

Titel: Kapitel VI.

Citation: "Kapitel VI.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r03-shoot-chptrd1e46419.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel VI.

Om den Fremgangsmåde, som skal iagttages, når Nogen stal nmyndiggjøres eller Ente stal sættes under fast Lavværgemål.

Efter den bestående Lovgivning foregår, som bekjendt, Afgjørelsen af de Spørgsmål, Overskriften til nærværende Kapitel angiver, ad den sædvanlige Øvrighedsvej. Denne Fremgangsmåde, der i lang Tid har været fulgt hos os, stemmer ikke med, hvad der i de europæiske Lovgivninger er den almindelige

Regel og tør vistnok endogså — når bortsees fra det norske Retsområde, der også i denne Henseende endnu har bevaret Fællesskabet med den danske Ret — betegnes som en enestående Ordning. I sågodtfom alle europæiske Stater*) gjælder den Regel, at Spørgsmål om Umyndiggjørelse afgjøres ad Retsvejen, om end under Former, der mere eller mindre afvige fra den almindelige processuelle Fremgangsmåde. En judiciel Behandling af disse Sager betragtes ganske almindelig som en Garanti, der ikke kan vane Spørgsmål om at opgive ved Afgjørelser af så indgribende Betydning, og de Reformer, der fremtræde i de nyere Love og Udkast, gå nærmest ud på at forøge Garantien ved at knytte den judicielle Afgjørelse til så betryggende Former, som det er muligt at tilvejebringe. Ligesom det allerede herefter lå nær i Forbindelse med den almindelige Omordning af vort Retsvæsen, som Kommissionen har havt til Opgave at forberede, også at optage det Spørgsmål, om der måtte være Grund til at søge tilvejebragt en Forandring i de hos os bestående Regler for Fremgangsmåden i Umyndiggjørelsessager, således blev der af Justitsministeriet i Slutningen af 1871 under Henvisning fåvel til de ovenfor påpegede Forhold som til den Indflydelse, den forestående Adskillelse mellem Domsog Øvrighedsmyndigheden må udøve på Spørgsmålets Afgjørelse, rettet en særlig Opfordring til Kommissionen om at gjøre Sagen til Gjenstand for Overvejelse og eventuelt inddrage den under de Rettergangsforslag, det påhviler Kommissionen at udarbejde. Efterat Kommissionen i Overensstemmelse hermed har underkastet denne Sag en nøje Drøftelse, er man kommet til den Overbevisning, at Umyndiggjørelse ikke bør vedblive at være en administrativ Sag Vel må det indrømmes, at der ikke hidtil hos os har kunnet påvises Misbrug af den Administrationen på dette Område tilkommende Myndighed. Det er derhos ubestrideligt, at den nuværende

Fremgangsmåde fra et Hensigtsmæssighedssynspunkt frembyder visse Fordele, idet den er hurtig, billig og bedre end nogen anden Ordning i Stand til at tage skånende Hensyn til de Privates Interesser. Men når Spørgsmålet er, ad hvilken Vej man bedst kan tilvejebringe en for alle Tider og Forhold betryggende Afgjørelsesmåde, lader det sig ikke benægte, at Afgjørelsens Henlæggelse til Domstolene vil give en større Garanti, end den nuværende Ordning kan yde. Dette Hensyn bør efter Kommissionens Formening stilles i første Række, hvor der er Spørgsmål om en i Personens Retsstilling så dybt indgribende Foranstaltning, og — som det nærmere vil fremgå af det Følgende — kan det fyldestgøres, uden at de væsentligste af de Fordele, den nuværende Afgjørelsesmåde frembyder, behøve at opgives. Kommissionen måtte derfor allerede i Henhold til denne Betragtning anse en Overgang til det i Gvropa almindelig fulgte System for tilrådelig. Men hertil kommer endnu, at den Adskillelse af Doms- og Øvrighedsmyndigheden, hvorpå den af Kommissionen foreflåede Retsorganisation hviler, medfører en sær egen Hindring for under det nye System at bibeholde den hidtil hos os fulgte Fremgangsmåde med Hensyn til Umyndiggjørelse. Efter den bestående Lovgivning er det — bortset fra Kjøbenhavn — Skifteforvalteren, hvem det tilfalder at afgjøre det heromhandlede Spørgsmål, dog ikke i hans Egenskab af Dommer, men således, at der imod hans Afgjørelse haves Rekurs til Overøvrighederne, en Ordning, som ester hele den Dobbeltstilling, de nuværende Underdommere indtage, ikke frembyder nogen særlig Ulempe. Under det nye System vilde det derimod åbenbart været lidet naturligt at henlægge Afgjørelsen til Enkeltdommeren i første Instants under Rekurs til Øvrighederne i højere Instants, og vilde man på den anden Side i Overensstemmelse med det Princip, som iøvrigt følges i Systemet, overlade Afgjørelsen til Politimesteren, sees det let, at en sådan Ordning vilde frembyde en ganske anden Fare end den, der var forbundet med den admini-

*) Dette gjalder således om England, Frankrig, de tyste Stater, samt Suerig og Holland.

strative Afgjørelse i de nuværende Underdommeres Hånd.

Medens Kommissionen af de ovenfor fremhævede Hensyn eenstemmig har tiltrådt den Grundsætning, at Spørgsmål om Umyndiggjørelse bør afgjøres ad Retsvejen, har det derimod været Gjenstand for Tvivl, under hvilke Former Sagens Behandling ved Domstolene stal foregå. Der har vel været Enighed om, at det af

Hensyn til de heromhandlede Sagers Beskaffenhed ikke er muligt at blive stående ved de almindelige processuelle Former; men Spørgsmålet har drejet sig om, hvor langt man tør fjerne sig fra disse, På den ene Side er den Betragtning gjort gjældende, at Sager om Umyndiggjørelse for Størstedelen ville frembyde så liden Tvivl, at de ikke gjøre Krav på en egentlig processuel Behandling, men uden Betænkelighed kunne henvises til Afgjørelse under lignende simple Fortner som de, der for Tiden anvendes ved Spørgsmålets Afgjørelse ad Øvrighedsvejen. Herigjennem vilde man da undgå de Udgifter, hvormed Gjennemførelsen af en Proces er forbunden, og på samme Tid opnå den Hurtighed i Afgjørelsen, der jævnlig vil være nødvendig, for at den Pågjældende i rette Tid kan blive forhindret fra at råde over sin Formue. Fra dette Synspunkt har Kommissionen særlig taget under Overvejelse, om det måtte kunne overlades til Underretten at træffe Afgjørelsen uden forudgående kontradiktorisk Forhandling dog fåledes, at der forbeholdes Vedkommende Adgang til, hvis de ikke vilde slå sig til Ro ved den af Underretten truffene Afgjørelse, at få Sagen behandlet ved Landsretten i Form af en egentlig Proces. Man har imidlertid i Betragtning af disse Sagers Betydning fundet afgjørende Betænkelighed ved i en sådan Udstrækning at opgive den Garanti, en Behandling i processuelle Former frembyder. Vel lader det sig ikke bestride, at der hyppigt vil forekomme Tilfælde af så utvivlsom Beskaffenhed, at hin Garanti kunde undværes; men det er neppe muligt et drage en praktisk brugbar Grænse i denne Henseende. Navnlig synes det betænkeligt at lade den mere betryggende Behandlingsmåde bortfalde, blot fordi der ikke rejses Anke i Sagen fra

den Pågjældendes Side, idet denne selvfølgelig ofte vil være en så lidet handledygtig Person, at der ikke kan bygges Noget på hans Passivitet overfor den i første Instants trusne Afgjørelse. Ser man hen til de fremmede Lovgivninger, vil det også findes, at disse i Almindelighed binde Afgjørelsen til en egentlig Proces. Dette er fåledes Tilfældet såvel i England som i Frankrig, Af særlig Betydning er Udviklingsgangen i Tyskland. Her har der hidtil i enkelte Stater bestået en anden Ordning; men i den nye Civilproceslov for hele Riget er det nu fastsat, at Afgjørelsen skal træffes under lagttagelse af Procesformen, og i Lovudkastets Motiver fremhæves det, at de under det bestående System vundne Erfaringer noksom have godtgjort Nødvendigheden af en sådan Behandling.

Ligesom Udkastet i Henhold til de ovenfor udviklede Grunde fastholder som almindelig Regel, at Spørgsmål om Umyndiggjørelse skulle behandles under Form af en Proces, således er det fremdeles fundet rettest at henlægge Afgjørelsen til Landsretten, Dette stemmer med Udkastets almindelige Princip, som der vistnok ikke er Grund til særligt i disse Sager at fravige. Når det først er givet, at Afgjørelsen skal træffes i processuelle Former, altså efter forudgående kontradiktorisk Forhandling, vil der neppe i nogen Retning kunne vindes Væsentligt red at henvise Sagen til Underretten. Hvad angår Hurtighedshensynet, er det således indlysende, at Gjennemførelsen af en Proces, uanset om den foregår ved Landsret eller Underret, altid vil medtage så megen Tid, at hint Hensyn under begge Forudsætninger må fyldestgøres ad en særegen Vej, hvorom nærmere i det Følgende. Og hvad Billighedshensynet angår, vil det, — navnlig når hensees til den offentlige Anklagers Optræden i disse Sager — i Reglen heller ikke kunne medføre nogen færdeles væsentlig Forskjel, om Sagen behandles ved den ene eller anden Ret. I al Fald synes dette Hensyn ikke at burde komme i Betragtning overfor den Betydning, det har, at Afgjørelsen i disse undertiden på et vanskeligt skjøn beroende Sager træffes af

en kollegialt besat Ret, Udkastet fastholder derfor, at disse Sager i Almindelighed skulle for Landsretten,

Fra den Grundsætning, at Spørgsmål om Umyndiggjørelse skulle afgjøres gennem en Proces for Landsretten, opstiller Udkastet et Par Afvigelser som have deres Grund i praktiske Hensyn. For det første har Kommissionen forment, at en simplere Form kunde være tilstrækkelig, når Andragendet om Umyndiggjørelse er udgået fra den Pågjældende selv eller i al Fald denne ikke indvender Noget imod det, efterat han af Underdommeren, til hvem Andragendet om Umyndiggjørelse altid først skulle indgives, er opfordret til at møde og erklære sig over det Da Spørgsmålet under denne Forudsætning nærmest kun står på, om der er tilstrækkelig Grund til at påbyrde det Offentlige Bestyrelsen af Vedkommendes Formue, har man ikke fundet Betænkelighed ved i disse Tilfælde at overlade til Underdommeren uden foregående kontradiktorisk Forhandling endeligt at afgjøre, om Umyndiggjørelse skal finde Sted (§ 411 1ste Stykke). Dernæst er der for de Tilfælde, i hvilken den endelige Afgjørelse overensstemmende med Hovedreglen først kan træffes efter en Proces ved Landsretten, åbnet Adgang til Afsigelse af et foreløbigt Umyndiggjørelsesdekret. Som allerede tidligere fremhævet vil der jævnlig være Trang til uden Ophold at kunne gjøre en Person umyndig for at forebygge, at han ikke i den Tid, der hengår mellem Andragendets Fremkomst og Umyndiggjørelsesdekretets Afsigelse, tilsætter sin Formue ved ødelæggende Dispositioner. Dette Hensyn, som fuldkommen fyldestgjordes ved den hidtil bestående Ordning, bør ikke opgives i det nye System, Udkastet har derfor tillagt Underdommeren Bemyndigelse til strax forinden Sagens Indsendelse til Landsretten at afsige et foreløbigt Umyndiggjørelsesdekret, dersom Umyndiggjørelsesgrundene findes at være sandsynliggjorte ved de fremlagte Beviser og der kan antages at være Fare forbunden med Opsættelse (§ 411 sidste Stykke). Dette foreløbige Dekret træder i Kraft strax, og det vil således opnåes, at Umyndiggjørelsen efter Udkastet kan komme med den samme Hur-

tighed som efter den hidtil gjældende Ret, Hvad angår den nærmere Fremgangsmåde ved Umyndiggjørelsen, omhandle §§ 409—411, hvorledes Sagen rejses, og hvilke Skridt Underdommeren har at foretage i den, medens Proceduren for Landsretten fremstilles i §§ 412—416, jfr. § 420.

I § 409 bestemmes, hvem der er berettiget til at fremsætte Andragende om Umyndiggjørelse, Man er herved i Overensstemmelse med fremmede Lovgivninger gået ud fra, at foruden Vedkommende selv må visse ham nærstående Personer være beføjede til at rejse Sagen, og at det derhos af Hensyn til den Interesse, det Offentlige har i Spørgsmålets Afgjørelse, må påhvile Øvrigheden i fornødent Fald at træde supplerende til. Som Private, der ere berettigede til at rejse Sagen, nævnes i § 409 1ste Stykke Pågjældendes Ægtefælle, Slægtninge, Værge, Kurator eller Lavværge. Andragendet kan altså fremsættes af enhver Slægtning, hvor fjern end Forbindelsen er. Man har ikke fundet tilstrækkelig Grund til at fastsætte en Grænse i så Henseende, da man dog i hvert Fald måtte medtage alle arveberettigede Slægtninge og Kredsen allerede herigjennem vilde blive så vid, at Begrænsningen neppe vilde få praktisk Betydning. Alle de under Opregningen indbefattede Personer ere lige berettigede til at begynde Sagen; de senere nævnte ere altså ikke undergivne den Begrænsning, at de først kunne optræde, når de Foranstående i Rækken ikke ville sætte sig i Bevægelse.

Medens der tilkommer de ovenfor anførte Personer samt Pågjældende selv en selvstændig Beføjelse til at bringe Epørgsmålet for Domstolene, ville andre Private, der måtte ønske at fremkalde en Umyndiggjørelse, være henviste til at forelægge Øvrigheden sådanne Oplysninger, som kunne bestemme den til at skride ind. Finder Øvrigheden i Henhold til de Oplysninger, som ad denne eller anden Vej ere komne den i Hænde, tilstrækkelig Grund til at rejse Sag, sker dennes Forfølgning efter § 409 2det Stykke ved den offentlige Anklager, At der pålægges Anklageren det heromhandlede Hverv, tør vistnok antages ikke at ville med«

føre nogen Ulempe for hans øvrige Embedsvirksomhed. Vel er Antallet af Umyndiggjørelser ikke ubetydeligt;*) men ligesom det tør påregnes, at Andragende ikke sjældent vil blive fremsat af Pågjældende selv eller hans Nærmeste, således ville disse Sager i Reglen være så simple og lidet vidtløftige, at deres Gjennemførelse kun i ringe Udstrækning kan lægge Beslag på Anklagerens Tid. Efter mange fremmede Lovgivninger påhviler det endvidere den offentlige Anklager at medvirke i de Sager om Umyndiggjørelse, der anlægges af Private; men til at tilråde en sådan Medvirkning har Kommissionen ikke fundet tilstrækkelig Grund, idet lignende Hensyn som de, der i Bemærkningerne til forrige Kapitel fremhævedes for ikke at gjøre Brug af Statsanklageren i Ægteskabssager udenfor de i § 407 omhandlede Tilfælde, også gjøre sig gjældende i Sager om Umyndiggjørelse.

Ifølge § 410 indledes Sagen altid med, at der til vedkommende Underdommer indgives skriftligt Andragende, fåvidt muligt ledsaget af skriftlige Beviser for de Omstændigheder, ved hvilke Umyndiggjørelsen skal begrundes. skjønnes yderligere Oplysninger fornødne, kan Underdommeren gjøre Vedkommende opmærksom herpå og opfordre ham til at tilvejebringe dem, ligesom han kan indkalde den, der søges umyndiggjort, til at møde for ham. Herigjennem bliver det muligt for Underdommeren at tilvejebringe det fornødne Grundlag for Afgjørelsen af de Spørgsmål, som i § 410 henvises til hans Afgjørelse, dels om endelig Umyndiggjørelse, forsåvidt Andragendet er udgået fra den Pågjældende selv eller denne dog ikke indvender Noget imod det, dels om det foreløbige Umyndiggjørelsesdekret, som i andet Fald efter Omstændighederne kan blive at afsige af Underdommeren. Om Grunden til disse Spørgsmåls Henlæggelse til Underdommeren henvises forøvrigt til den ovenfor givne Udvikling.

Ere Betingelserne for Spørgsmålets

endelige Afgjørelse ved Underdommeren ikke forhånden, har denne at indsende Andragendet og de samme ledsagende Beviser i Forbindelse med sådan skriftlig Erklæring, hvortil han måtte finde Grund, til Formanden for den Landsret, under hvilken han står. Ved Landsretten bliver derefter Sagen at behandle efter de for Landsretsproceduren gjældende almindelige Forskrifter (§ 420 1ste Stykke) med enkelte af det Offentliges Interesse og Sagens øvrige særegne Beskaffenhed følgende Lempelser, se §§ 412—416. Ifølge § 412 skal der således af Landsrettens Formand, så snart Sagen er indkommet til Retten, beskikkes en Sagfører til at varetage dens Tarv, som foges umyndiggjort, hvis ikke en Sagfører anmelder sig som antagen af denne selv. Nødvendigheden af den heromhandlede Foranstaltning er indlysende, hvor Andragendet om Umyndiggjørelse sløttes på den Pågjældendes Aandssvaghed. Men selv hvor Andragendet støttes på anden Grund, såsom Ødselhed, føre dog lignende Hensyn som de, der ligge til Grund for den tilsvarende Regel i Ægteskabssager, til ikke at tilstede en Umyndiggjørelse, uden at der er taget til Gjenmæle i Sagen. Derefter berammer Landsrettens Formand til Sagens mundtlige Forhandling et Retsmøde, til hvilket begge Parter indkaldes ved Foranstaltning af Formanden. Efter de heromhandlede Sagers Beskaffenhed har man ikke anset det fornødent at kræve en sådau forberedende Skriftvexling, som i den almindelige Procesmåde går forud for den mundtlige Forhandling. De af Underretten indsendte Aktstykker, med hvilke Indstævntes Sagfører forudsættes at have haft behørig Lejlighed til at gjøre sig bekjendt forinden Retsmødet, ville viiftnok afgive et tilstrækkeligt Grundlag. I det til den mundtlige Forhandling ansatte Retsmøde bliver det, efterat Parterne have ytret sig, at bestemme, om der allerede på Grundlag af de foreliggende skriftlige Beviser og Erklæringer kan træffes endelig Afgjørelse i Sagen, eller om en yderligere Bevisførelse behøves (§ 413). Findes Andragendet om Umyndiggjørelse allerede efter de foreliggende Oplysninger at burde afvises som ugrundet, ophæver Landsretten det foreløbige Umyndig«

gjørelsesdekret, dersom et sådant måtte være afsagt af Underdommeren. Skal yderligere Bevisførelse foregå, berammes der hertil et senere Retsmøde, i hvilket da Parterne må fremstille de Vidner og

skjønsmænd og fremkomme med de andre Beviser, som de formene at kunne benytte og forskaffe. Derhos kan Retten, hvor den finder Grund dertil, af egen Drift indkalde den, der søges umyndiggjort, til at møde til Afhørelse for den, en Afgivelse fra de almindelige Regler, som begrundes ved disse Sagers særegne Beskaffenhed. At der jævnlig vil være Grund for Retten til i Medfør af § 76 at lade den nævnte Afhørelse foregå for lukkede Døre, er en Selvfølge. Når Bevisførelsen er sluttet, finder endelig Af gjørelse Sted i Sagen. Rettens Afgjørelser træffes efter frit skjøn, og der kan altså ikke af indrømmende Proceserklæringer, Tavshed eller ubestemte Erklæringer flyde de Virkninger, som efter de almindelige Regler i borgerlige Sager skulle eller kunne tillægges sådant Forhold; men slige Omstændigheder kunne alene komme i Betragtning som Bevismidler. Heller ikke kan der i Tilfælde af Sagsøgte Udeblivelse træffes Afgjørelse i Henhold til § 286; men Sagen må i så Fald udsættes, indtil der er truffet fornøden Foranstaltning til, at der kan blive givet Møde for Sagsøgte. Udebliver derimod Sagsøgeren, vil Sagen i Reglen være at afvise; dog kan Retten udsætte den, dersom Omstændighederne give Grund hertil (§ 415). Hvad angår Afholdelsen af Sagens Omkostninger, gives der i § 416 nogle Regler, som vistnok ville findes stemmende med Forholdets Natur. Bliver Pågjældende umyndiggjort, er det givet, at Foranstaltningen er truffen i hans Interesse, og Omkostningerne bør derfor pålægges ham. Ligeså klart er det, at han ikke bør afholde Omkostningerne, når Andragendet om Umyndiggjørelse ikke tages til Følge. Derimod synes det naturligt i dette Tilfælde at lade den, som har rejst Sagen, bære Omkostningerne. Heri vil tillige ligge en Modvægt imod ugrundede Andragenders Fremsættelse, Er Sagen rejst af Øvrighedeu, blive Omkostningerne, hvis Andragendet ikke tages til Følge, at pålægge det Offentlige, for hvem denne Forpligtelse

ikke kan have nogen videre økonomisk Betydning.

Den Fremgangsmåde, der efter det Anførte skal følges ved Umyndiggjørelse i egentlig Forstand, bliver efter § 417 ligeledes at anvende, når Andragende om, at Enke må fættes under fast Lavværgemål, fremsættes af Andre end hende selv. Derimod gives der i § 417 2det Stykke en særlig Bestemmelse for det Tilfælde, at en Enke selv begjærer at blive sat under en fast Lavvæge. Medens det iøvrigt er en i vor Ret anerkjendt Grundsætning, at Ingen bør have Adgang til at blive umyndiggjort, blot fordi han selv ønsker en sådan Foranstaltning, har det viftnok længe været almindelig antaget i Praxis, at en Enkes Begjæring om at sættes under fast Lavværgemål kan tages til Følge uden videre Undersøgelse, og skjønt denne Praxis ikke kan ansees for stemmende med D, L. 3 — 17—42, har man dog fundet det rettest at stadfæste en Fremgangsmåde, der har været fulgt i så lang Tid. Kun er det en Følge af Udkastets Princip, at Bestikkelsen i det nye System bliver at meddele af en Ret, i dette Tilfælde naturligt Underretten.

Bestemmelsen i § 418, der går ud på at sikre den hurtigst mulige Iværksættelse af de i Anledning af Umyndiggjørelsesdekretet fornødne Foranstaltninger, trænger ikke til nærmere Forklaring.

I § 419 omhandles den Fremgangsmåde, der bliver at iagttage, når Umyndiggjørelsesdekretet begjæres ophævet, fordi Grunden til denne Foranstaltnings Vedbliven formenes at være bortfalden. Da den Trang til hurtig Indgriben, der så hyppigt er forhånden ved Umyndiggjørelser, ikke gjør sig gjældende i det heromhandlede Tilfælde, stal Andragendet om Umyndiggjørelsens Ophævelse ikke ind leveres til Underdommeren, men umiddelbart tilstilles vedkommende Landsrets Formand. Andragendet kan fremsættes af de Samme, der ifølge § 409 kunne rejse Sag om Umyndiggjørelse, altså også af den Umyndiggjorte selv. Dog er det til Forebyggelse af, at Retten bebyrdes med ugrundede Andragender, hvortil efter Erfaringens Vidnesbyrd Umyndiggjorte ere meget tilbøjelige, fundet

rettest for det Tilfælde, at Begjæringen fremkommer fra en på Grund af Eindssvaghed Umyndiggjort eller Andre på hans Vegne, at knytte Adgangen til Retsforhandling til den Betingelse, at Andragendet er ledsaget af en Læges Anbefaling, Skal Andragendet ikke, fordi en sådan mangler, lades upå agtet, har Landsrettens Formand til Sagens Foretagelse at beramme et Retsmøde, om hvilket der, forsåvidt Andragendet er udgået fra den Umyndiggjorte, skal meddeles hans Væрге betimelig Underretning. Hvad angår Sagens videre Behandling for Retten, har man troet at kunne blive stående ved en simplere og mindre formløs Fremgangsmåde end den, der følges ved Umyndiggjørelser. Navnlig er det ikke fundet nødvendigt at anordne en egentlig kontradiktorisk Forhandling, men Afgjørelse træffes, efterat Retten har hørt den Pågjældende og prøvet de af ham fremførte Beviser.

Ifølge § 420 kan Påanke af Landsrettens Beslutninger i de i nærværende Kapitel omhandlede Tilfælde ikke sinde Sted. Da Afgjørelsen i disse Sager hviler på et skjøn, vilde Påanke være unyttig i et Processystem, som ikke giver Adgang til ny Bedømmelse af Bevisspørgsmålet. Heller ikke er der Grund til at overføre de i tredie Afsnit, Kapitel II. givne Regler om ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret, idet Spørgsmålet om Umyndiggjørelse eller Ophævelse af denne Foranstaltning til enhver Tid kan optages påny.